

Kužim spiku

INDIE

Indie... čudna je to zvjerka. Nit' smrdi nit' miriše, nit' je supkultura nit' kontrakultura, više je to neki "šmek" i stav, neko kreiranje individualne estetike, spajanje popkulturnih modnih simbola u veliki mišung... Bitna je osobnost, koja se očituje i u glazbenoj pa i filmskoj DIY (*do-it-yourself*) estetici, bitna je eklektičnost - miješanje svega i svačega ako treba. Sve je to mašta i razigranost. Pravila stvara indie-čovjek sam, bilo da je riječ o glazbenom ukusu, filmovima, modi... I čak i kad mu okolina nameće određene standarde, pravi indiejanac svoj indie-pristup i ne uspijeva jasno definirati, ali naći će načina da ga izrazi - bedžom, cipelama, majicom benda... Bitno je da je poruka jasna njemu samome i da mu nešto znači, a prepoznat će je oni koji to trebaju i žele. Danas "bogat" indiejanci nose camperice, koje su same po sebi miš-maš, no ne odriču se ni "plebejskih" starki...

Fotografije: **Ognjen Maravić** / Stilist: **Dean Jelinek**
Šminka i frizura: **Frizeraj** (www.frizeraj.hr)
Napisala: **Stela Jelinčić**

Zahvaljujemo se: **Magmi** i klubu **Aquarius**, Zagreb

Evo, baš sam završio gimnaziju... Sad sam na raspustu... Želio bih studirati u Nizozemskoj. Ne znam još što, ali imam nizozemsko državljanstvo pa se nadam dobiti stipendiju. A u Nizozemskoj sam dugo živio, ali onda smo se vratili jer mojim roditeljima nisu htjeli priznati diplome. Mama je liječnica, tata pravnik... Otišli smo '95-e, vratili smo se 2003... Sviđa mi se jedan fakultet, u Rotterdamu, life-style dizajn. To je kombinacija svega od fotografije, preko dizajna, crtanja, i tako, glavno da je neka umjetnost. Imam super ocjene, prosjek 4,3... Noćni život u Tuzli? Ne postoji! Svi kupe neku cugu i odu piti negdje pored rijeke... I to oni od petnaest do onih od trideset. Postoji neki jazz bar, ali osim toga, ništa. Dosadno. Većinom sam sad u Zagrebu. Blizu je, ima se više za izlaziti, za raditi... A dolazim i zbog međimurske gibanice... Onda kupim po jednu i mami i sestri, ali do Tuzle, ono, u vlak u sve pojedem... hahaha.

Moj prvi dodir s glazbom bio je '95-e, kad smo otišli u Nizozemsku. Imao sam šest-šest godina. Gledali smo MTV – mama, sestra i ja – i bio je onaj spot od Björk – *It's Oh So*

Quiet. Zaljubio sam se tada u nju. Često su se drugi klinci sprdali da slušam neku čudnu muziku, ali ja sam otkidao na Björk i slične vokale... To ti je što se glazbenih početaka tiče. A sada, danas, slušam indie – ako ga uzmemo kao *independent music*. Zapravo, nisu li se sve te supkulture totalno izmiješale? Sve se to preklapa, utapa jedno u drugo, i to mi je super. Ono što me smeta je neko *snobbish behavior*, ono, ja slušam ovo, ti slušaš nešto drugo što ja ne mogu podnijeti, pa se mi zbog toga mrzimo... E, to ne podnosim. Ja dijelim muziku po principu – dobra i loša – pa je tako igrom slučaja ispalo da slušam *independent*... Supkulture nestaju kao takve, nema strogih granica, to više i nije tako bitno i ako znaš isfurat Britney Spears – onda isfuraj do kraja. To je jedino bitno. I to je sasvim u redu... Meni ne smeta nijedan stil muzike. Iako, kad već pitaš, taj turbo-folk... To je kod nas, u Tuzli, grozno! Ali pravo grozno! Ne smeta meni što to netko sluša, mislim si – ma, slušaj, što to mene briga – ali na ovaj način na koji se danas to fura, ti htio-ne htio moraš čuti sve te stvari, htio-ne htio... Prislino. Nego da se vratimo

na indie... Imaš indie-pop, indie-tronic, indie-folk, indie-rock... A to je sve i svašta... Super mi je indie-folk, to me sad najviše zanima... To su solo-artisti, solo-izvođači uglavnom, kao Joanna Newsom, Josephine Foster... Volim ženske vokale s harfom ili nekim *string instruments*. Onda, volim Animal Collective, Mountain Goats... Glas mi je najvažniji, onda i tekstovi, a na *beat* ne otkidam previše. Što se mene tiče, ja mogu slušati i *acapella music*. Björk to fenomenalno izvodi.

E, sad to oblačenje... Svakodnevno mi se dešavaju sranja. Ja to pokušavam ignorirati. U školi je bilo *cool*, ono, ja sam, kao, čudan i oblačim se *tako nekako*, ali u školi sam imao apsolutnu slobodu. U Tuzli je nekim dijelom čak i bolje nego u Zagrebu... Ljudi su preopterećeni, preokupirani nekim svojim problemima, pa samo hodaju ulicom i gledaju pred sebe... U Zagrebu svi bulje u tebe. Kao, metro-

Miloš Trakilović,
tinejdžer i gimnazijalac na velikom raspustu u posjetu Zagrebu, inače iz Tuzle, 18 godina

pola, i kao, ima svega, puno se toga događa, misliš da su ljudi navikli na sve... Kad ono – svi bulje u čuđenju... Mislim, u supermarketu, u tramvaju, na ulici, bilo gdje – svi bulje! Što ima žena od pedeset godina gledat u mene? Stvarno, svaki dan, stalno se ustručavam. To mi je grozno, pa sam pokušavao da to iskoristim u smislu izazova – dakle, kako da postigneš ono što želiš, a da, u isto vrijeme, budeš ok i s okolinom? To jest izvedivo, ali nekad ti dopizdi, pa obučeš duksericu i izađeš tako bezvezan van... Iako je to najveća šteta što se mene tiče! A ja bih htio da ako hoću izaći u roza spavaćici – da mogu. Što god da mi padne na pamet... Želim tu mogućnost... Najviše zbog kreativnosti jer kad se lijepo obučeš, ako je vani lijep dan, sja sunce, trava zelena, popiješ nešto i sve to se nadoveže na tvoju kreativnost... Odjeća nešto govori i ja ti sad jedva čekam da odem. Maštam o novoj sredini. Znam da ne bih trebao tako razmišljati, pa pokušavam izbalansirati koliko je moguće, ali u novoj sredini ipak ću moći baš onako kako hoću. Jer, što su ti muškarci na Balkanu? To ionako svi znaju, što ću to uopće govoriti... Svi

znaju koja je vizija balkanskog muškarca. Taj me ne bi ni pitao zašto sam stavio ovaj broj, iako bih ja rado objasnio, taj bi me samo ružno gledao, ili još i nešto gore... Bez pitanja. Bez objašnjenja. To ti je taj patrijarhalni pristup u koji se ja nikako ne uklapam. Često me gledaju agresivno. Često mi bacaju neke krive, čudne, izopačene poglede... I tako... Trudim

se svaki dan da gledam s *bright side*... Ali ne bi trebalo biti toliko teško obući što želiš. Zar ne? Ma, ja sam ti, eto, otkad sam se vratio iz Nizozemske, stavio svoj život na stop i sad samo čekam da odem i da nastavim živjeti... Svaki dan imam *struggling* s tim...

A zapravo oduvijek želim da naučim da šijem i da pletem. Baka mi je obećala da će

Igor Pavlović,

student arhitekture u Zagrebu, inače iz Osijeka, 22 godine

reći ću: "Možeš li me ugostiti, čovječe?" Baš me briga... Želja je najvažnija, a ona postoji.

No, pitaj nas još... Nemaš više pitanja? **Igor:** Ovo nam je prvi intervju... Nemamo baš iskustva... *You should ask the questions!*

Ja: Prvi, ali ne posljednji... Planirate postati velike zvijezde, zar ne?

Miloš i Igor: Hahahahaha... *Humble...*

me naučiti. Imamo super šivaću mašinu i ja sam nasljednik te mašine... To ti je ona velika, *antique*, singerica... Jedva čekam da je se dočepam. U šoping ne idem s namjerom. Odjeća me sama pronade. A skupljam broševe... E sad, umjetnost. I zašto umjetnost? Ljudi su tako zabrijali da putem umjetnosti nadvladaju smrt, da ostave neki trag za sobom. To mi je malo bez veze... Nisu svjesni da toliko stvari svaki dan nesvjesno i neprimjetno stvaraš, i to je to što mene zanima. Interesuje me čovjek u umjetnosti. I svakako umjetnost, ali ne znam još točno koji segment – da li fotografija, režija ili dizajn... Interesuje me najviše čovjek. Mislim da ću na kraju završiti kao neki boem, negdje daleko. Definitivno me interesuje ta antropološka strana umjetnosti, a ne čista teoretska. Ljudi jesu umjetnost već sami po sebi. Zato meni smeta što se ne mogu oblačiti onako kako želim jer šalješ tako poruku. Ako čovjek ima neku *special* vibraciju – onda je to umjetnost... I zato idem u tu Nizozemsku što prije. Otići ću s deset eura u džepu, javit ću se nekome preko MySpacea,

Igor: Uskoro ću dvadeset i tri... Studiram na arhitekturi po Bolonji, treća godina. Skoro sam gotov, sve sam odslušao, polažem ispite. Ali studirat ću dalje. Samo ne u Zagrebu, sigurno. Ovdje je sve neorganizirano, kao student si zadnji šaljam. Neću ići već ove godine jer se neću stići prijaviti, ali idem van sto posto. Ili London ili Hong Kong ili Rio de Janeiro. Definitivno ću živjeti negdje drugdje, ne znam hoću li se vratiti i ne razmišljam o tome... Ljudi ne putuju dovoljno... Trebali bi. Ponekad pomislim da bi mi jezik mogao biti problem. Ali shvatio sam da nije, naučit ću... Možda odem u Japan. Iako, tamo bi jezik mogao biti mali problemčić. Trenutno radim u arhitektonskom birou, to mi je *part-time job*. Imam sreću što sam našao posao na kojem je sve tako opušteno, ležerno... Radim obično od tri do šest. Manje-više sam se uzdržavam... Izlasci? Idem u KSET, Močvaru, SC, u Gjuru utorkom... Onda u neke kafiće, recimo, idem u Bacchus na Tomislavcu. Tamo je super. To se novo otvorilo. Jesi bila? Fakat je super atmosfera.

Ima neke *ancient chairs*, totalno je *cheep*, jeftina piva... Jedino je *bad* što radi do dvanaest. Ali to je općenito *bad*, sve se prerano zatvara. Ali popiješ par piva i ideš nekamo dalje. Puštaju i okej muziku.

E, kad smo već kod muzike... U elektronici sam totalno. A indie pokriva puno više nego prije, recimo, godinu dana. Glavno da otkriješ nešto novo. MySpace je to omogućio. Budeš tamo cijeli dan, možeš naići na svakakve simpatične ljude i više stvarno nije bitno ni koji je stil, nego znaš da ti se sviđaju te četiri pjesme nekog novog banda i briješ na to tjedan dana, ili dok ti ne dosadi, i onda odeš nešto dalje... Volim Crystal Cases, The Knife, Cocorosie, Matthew Herbert, Blonde Redhead, Anne Laplantine, The Radio Dept., Panda Bear, The Soft Pink Truth... Naši profili? Na MySpaceu? Da, imamo ih, ali su *too private*, pa ti ne damo adresu... hahaha... Mislim, nije to ništa posebno, to je kao mobitel danas, sredstvo – imaš prijatelje, *messageate* se i to je to... Obožavam *electronic music*, totalno suprotno od Miloša... *Beat* mi je najvaž-

niji... Ne smeta me ni jedan stil muzike. Ne volim ni Hardcore metal, ali taj se stil ne plasira kao ovaj turbo-folk, ne plasira se na taj način kroz sveopću javnost. Svi ga poriču, a posvuda je. Inicira te neke gadne stvari... Čim izađeš tamo kod Cibone, kod Petog elementa, može ti biti malo *bad* da te ne bi tko krivo pogledao pa da se ne potučete svi zajedno... Jednostavno potiče agresivu, koju ne podnosim. Jako primjećujem to buljenje po cesti. Svi bulje – s tim se itekako slažem. Kao da je ljudima dosadno na ulici, pa gledaju, kao da nemaju ništa svoje o čemu mogu razmišljati, zamišljati... Recimo, u Berlinu kad hodaš ulicom isto svi gledaju, ali polu-seksualno, zainteresirano, a ovdje nekako uplašeno, pomalo agresivno, s porukom: samo me ne diraj. Vidi se da osuđuju na prvi pogled.

I da! Stalno mi govore da je vani svagdje isto i svi su isti, stalno čujem taj kliše – zapravo je najvažnije kako se osjećaš, a svejedno je gdje si. Ali dok sâm ne vidim, dok ne iskusim – neću ni znati. Onda ću tek moći

reći – dobro, ja sad idem živjeti u Gospić i oblačit ću se kako ja hoću, a ljudi neka me gledaju. To je zapravo vrlo osobna misija... Imat ću, jednom, taj mir u sebi... Jer moja se vizija života manifestira i kroz odjeću, ali ne samo kroz odjeću. To je nešto puno šire. Mislim, nije to tako jednostavno, nije problem da većina prihvaća viziju patrijarhalnog *macho*-muškarca pa da im je ovo drugo samo neobično, nešto što žele spoznati pa gledaju, proučavaju. Svojim ponašanjem ili oblačenjem, koje ipak nosi određenu poruku, pokazuje određene vrijednosti, izazivaš takve, a to su i tipovi i žene i tetke i babe... I nije to samo pitanje odjeće – stvarno se možeš obući kako hoćeš – to je stav koji svojom pojavom pokazuješ i kojim propituješ... To je poruka. Zamisli da smo svi isto odjeveni i da nosiš znak na leđima – ja sam totalno drugačiji od drugih, ja sam poseban – to bi bilo jasnije... A ipak vjerojatno manje šokantno... Kužiš? Nije li to apsurdno? Gdje je ta nevidljiva linija između onoga što smiješ i što ne smiješ? Mislim, te uske hlače... zar je to nešto? I nekada se stvarno bez veze obučem, ali što god da nabacim na sebe, uvijek će me netko primijetiti... Ja to jednostavno ne znam drugačije... Ne mogu odrediti u čemu

je problem... Jer često se dogodi da kad se, ono, ludo obučeš i kažeš si – ok, sad će me svi jebat, sad sam provokativan, ali bit ću ok s tim – i onda te nitko ni ne primijeti... A drugi put, odem u dućan, obučem prvo što sam ugrabio i svi me gledaju ispod oka... Kažem ti, ja ne znam u čemu je problem.

Jako me zanima DJ-ing... A tu u Zagrebu i nemam neku konkurenciju, hahaha. Naučio sam taj Traktor program i sad sam DJ... Bavio sam se i VJ-ingom... Mogli bismo, Miloš i ja, biti duo - VJDJ duo... DJ-ingom ću se baviti sve više. Bio sam na radionici kod Piceka i Labosha, i tako... Arhitektura je jako zahtjevna pa ni ne stignem puno. U Osijeku, recimo, i u Miloševim godinama, nisam ništa znao, nisam znao što bih želio ni biti, niti studirati. Samo sam jedan dan bio bolestan i onda sam rekao – ma idem na arhitekturu. I drago mi je da sam tako odlučio. Volim Japance, studio SANAA. Oni su mi super zato što pristupaju arhitekturi na jedan jako moderan način, više kroz duhovnost, proučavaju masu i čovjeka i prema njemu stvaraju arhitekturu... Ma mislim, kažu ljudi da zgrade ostaju, ali do kada bi ljudi zapravo trebali postojati? To je malo preizmisticiran pojam. Koliko je to vrijeme koje bismo trebali postojati? Kad već postojiš, onda postoj sada i to je to.

Već smo gotovi? Ma daj? Stvarno?